

İnsan Giderse

– Birgöl Otlu · 28 Mayıs 2026

İNSAN GİDERSE

Bir gün ansızın çıkar hayatımızdan.
Ne büyük vedalar eder,
ne de uzun cümleler kurar.

Bir kapı kapanır sadece;
ama ardından kapanmayan
binlerce hatıra kalır.

Askıda duran hırkası kalır mesela...
Soğuk bir akşam vakti
onu omzuna alışını hatırlarsın.
Kumaşına sinmiş kokusu gelir burnuna,
bir anda yıllar geri döner.
Dokunamazsın artık ona eskisi gibi;
çünkü bazı eşyalar
insanın canını yakar.

Kapının yanında terlikleri durur.
Sanki gelecekmiş gibi...
Birazdan anahtarı çevirecek,
"Ben geldim" diyecek sanırsın.
Ama zaman geçer,
toz birikir üstlerine,
beklemek eskir,
umut yorulur.

Fotoğrafları kalır sonra...
Bir çekmecenin, sandığın içinde,
eski bir kitabın arasında,
telefon ekranında,
duvarın en güzel köşesinde...
Bakarsın.
Gülümser sana yıllar öncesinden.
O an anlarsın;
bazı insanlar ölmez aslında,
sadece ulaşılmaz olur.

Birlikte oturulan sofralar vardır.
Bir tabak eksik kalır hep.
Çay demlenir,
ekmek azalır.
Kimse dile getirmez ama
herkes bilir eksik olanı.
Sessizlik oturur masanın başına,
konuşmadan anlatır acıyı.

Duvarlarda sesinin yankısı kalır.
Bir odadan diğerine geçerken
onu görecekmış gibi olursun.
Bazen bir kelime,
bazen bir türkü,
bazen eski bir eşya
kalbinin tam ortasına oturur.

İnsan zamanla alışıyor derler...
Yalan.

İnsan yalnızca
acıyla yaşamayı öğreniyor.
Yokluğun ağırlığını taşımayı,
geceleri sessizce ağlamayı,
gülümserken içinde kırılmayı öğreniyor.

Çünkü en zor şey
birinin gitmesi değil;
ondan sonra hayatın devam etmesidir.
Güneş doğar,
mevsimler değişir,
insanlar güler,
çocuklar oynar...
Ama senin içinde
hep eksik kalan bir mevsim vardır.

Bazı insanlar
gittikten sonra daha çok yer kaplar hayatımızda.
Bir şarkıda çıkar karşımıza,
bir sokakta,
bir kokuda,
yağmurun cama vuruşunda...
Ve insan anlar ki;
özlemek,
birini sevmeye devam etmenin
en sessiz hâlidir.

Giden geri gelir mi bilinmez...
Ama kalan,
hep biraz yarım yaşar.
Bir yanı geçmişte,
bir yanı hatıralarda kalır.

Ve sonra gece olur...
Ev susar.
Dünya susar.
İnsan kendi içine çöker usulca.

Bir kelebeğin siyah kanadında

koca bir hüzün taşınır.
Çünkü bazı acılar bağırır;
sessizce büyür insanın içinde.

İnsan gider...
Ama ardından
bir ömür sürecek özlem bırakır...

Birgül Otlu Ahlat
23 Mayıs 2026